

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. L.**
bytem B. 1968, X F. p. R.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2017, č. j. KUZL-41277/2017-2, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce žádal o přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu ve Valašském Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 11. 5. 2017, č. j. MěÚVM 49603/2017.
2. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem dne 12. 10. 2016 v 21.13 h na pozemní komunikaci v místě Hrachovec, poblíž mateřské školy na silnici č. III/01873 v obci Valašské Meziříčí, místní části Hrachovec, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/h a více, přičemž v daném místě je stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Předmětnému vozidlu byla v citovaném místě naměřena okamžitá rychlost vozidla 75 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h).

4. Žalobce v **žalobě** namítal, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Tak chyběla podmínka projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla. Ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. V tomto směru správní orgány neprovedly ani žádné dokazování. V odůvodnění rozhodnutí není uvedeno, jakým rychloměrem byla rychlost měřena.
5. Uznání žalobce vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je nezákonné, protože takové ustanovení neexistuje. Ustanovení bylo zrušeno novelou zákona č. 183/2017 Sb.
6. Zákonem č. 183/2017 Sb. došlo k odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku. Citovaný zákon nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017.
7. Nezákonné je rozhodnutí o sankci, protože výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, podle kterého správní orgán rozhodoval. Žalovaný měl výrok změnit. Dne 1. 7. 2017 totiž nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „přestupkový zákon“), podle kterého pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje (§ 2 odst. 6). V daném případě bylo ve věci pravomocně rozhodnuto dne 23. 8. 2017. Nelze tak přezkoumat, zda ke dni právní moci bylo vůbec možné uložit příslušný druh trestu a v jaké výši.
8. Vadou rozhodnutí a postupu jeho vydání předcházejícího je, že správní orgány nezohlednily § 44 nového zákona o přestupcích a nerozhodovaly o možnosti mimořádného snížení sankce. Ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, správní orgány žádnou nekonstatovaly. Charakter sankce byl ryze preventivní a sankce plnila roli pouhého upozornění žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení, jednalo se o první a jediné obdobné pochybení žalobce.
9. Podle odůvodnění rozhodnutí za posuzované protiprávní jednání lze uložit sankci od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Správní orgán konstatoval několik polehčujících okolností a přítěžující okolnost nezjistil žádnou. Přesto uložil pokutu ve středu zákonného rozmezí s odůvodněním, že pokuta byla při zohlednění míry překročení rychlosti stanovena v dané výši. Správní orgán byl přesvědčen, že uložená pokuta byla přiměřená charakteru správního deliktu a povede ke splnění účinku, který je uloženou pokutou sledován. Obdobné úvahy by však zcela identicky dopadaly též na sankci uloženou na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Ostatně, co se týče míry překročení rychlosti, ta byla v rámci dané skutkové podstaty přestupku překročena o pouhých 5 km/h (v rozmezí překročení o 1 – 40 km/h). Tedy ani v rámci závažnosti jednání v rámci dané skutkové podstaty nebylo

možné sankci volit jinde, než na samé spodní hranici, protože hranice skutkové podstaty byla překročena jen velmi těsně. Nadto převládaly polehčující okolnosti a přítěžující nebyla zjištěna žádná. Pokuta byla uložena v nezákonné výši.

10. Ve věci existovala překážka věci zahájené. Ve stejné věci zahájil správní orgán řízení proti S. W., narozenému X, bytem 1. M. 16, O., a to doručením předvolání k ústnímu jednání na jeho doručovací adresu. Předmětné řízení nebylo dosud zastaveno, ani nebylo ukončeno žádným jiným ze způsobů předjímaných zákonem. Toto řízení stále běží, proto je zde překážka věci zahájené. Navíc řízení bylo zahájeno též v rozporu s § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ani jedna z podmínek stanovená tímto ustanovením nebyla naplněna.
11. Vadou rozhodnutí je, že v něm chybí ustanovení, podle kterého správní orgán rozhodoval. Je zde pouze odkaz na porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ale už ne na konkrétní porušenou právní normu. Posledně citovaná norma je normou s blanketní dispozicí. Z výroku rozhodnutí nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce poškozen, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena.
12. Další vadou rozhodnutí je, že zde chybí odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazovalo. Takový odkaz není ani ve výroku, ani v odůvodnění rozhodnutí. Nelze tak zjistit, jestli jednání žalobce bylo protiprávní a o jaký přestupek jde.
13. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Jde především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu, měření probíhá bez vlivu obsluhy. Podle oznámení podezření ze spáchání přestupku měření rychlosti bylo provedeno přístrojem R 10, výrobní č. 16/0295, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Jde o silniční radarový rychloměr RAMER 10T, jehož zkouška proběhla dne 12. 9. 2016 a platnost ověření končí dne 11. 9. 2017. Žalobcem doporučená judikatura nedopadá na řešený případ, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí neužil neurčitý právní pojem.
14. S názorem žalobce, že neexistoval v době rozhodnutí správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, žalovaný nesouhlasil a odkázal na § 112 odst. 1 přestupkového zákona a na to, že se na dosavadní správní delikty a přestupky hledí jako na přestupky podle přestupkového zákona. Odpovědnost se posuzuje podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti přestupkového zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Důvodová zpráva k § 112 uvádí, že právní fikci „hledí se“ je nutno vykládat tak, že se finguje právní skutečnost, která nenastala, tedy výslovné terminologické i věcné nahrazení pojmu *správní delikt* pojmem *přestupek* v jednotlivých zákonech.
15. Vzhledem k tomu, že k protiprávnímu jednání žalobce došlo dne 12. 10. 2016, rozhodovaly správní orgány v souladu s platnou právní úpravou v den jeho spáchání. Tvrzení žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, je zcela nesmyslné, neboť skutková podstata přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla účinností nové právní úpravy nezanikla, pouze došlo k terminologickému sjednocení v rámci správního trestání. Bylo by zcela chybné domnívat se, že by snad zákonodárce přijetím nové právní úpravy pro správní trestání

zamýšlel zbavení, byť i jen na přechodnou dobu, odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání definované v § 125f zákona o silničním provozu.

16. Protiprávní jednání, označené dříve jako správní delikt provozovatele vozidla, je obsahově shodné s přestupkem provozovatele vozidla podle právní úpravy účinné od 1. 7. 2017. Žalovaný vydal své rozhodnutí v souladu s § 112 odst. 4 přestupkového zákona.
17. K námitce ohledně zavinění a účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., který dle žalobce měl nabýt účinnosti dne 13. 7. 2017, žalovaný uvedl, že zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017 s účinností od 1. 7. 2017 v souladu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Je zřejmé, že pro účinnost zákona č. 183/2017 Sb. byla splněna podmínka naléhavého právního zájmu, neboť byla-li by stanovena účinnost pozdější, jak uvedl žalobce, došlo by k právní nejistotě při rozhodování o přestupcích. Zákonodárce naléhavý obecný zájem při přijímání zákonů nemusí nikterak tvrdit, protože již samotné stanovení dřívější účinnosti toto presumuje.
18. V souladu s tímto tak zavinění, jakožto subjektivní odpovědnost přestupce u přestupku spáchaného podle § 125f zákona o silničním provozu, nadále zůstalo v objektivní rovině. Objektivní odpovědnost u tohoto přestupku byla do právního řádu České republiky zavedena zákonem č. 297/2011 Sb. s účinností od 19. 1. 2013, kdy došlo k prolomení dosavadního pohledu na odpovědnost fyzických osob nepodnikajících za přestupek. Tato změna měla zásadní význam v případech, kdy nelze fyzickou osobu jako přestupce spolehlivě zjistit a nabídla tak alternativní cestu pro vymáhání práva a to konkrétně po provozovateli vozidla, jehož je zpravidla možné snadno dodatečně identifikovat přes registrační značku vozidla a údaje vedené v registru silničních vozidel (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 114/2016-50).
19. K námitce žalobce, že rozhodnutí neobsahovalo ustanovení, podle kterého správní orgány rozhodovaly o sankci, žalovaný uvedl, že správní trest (dříve sankce) byl žalobci za přestupek stanoven plně v souladu s § 112 odst. 3 přestupkového zákona a odst. 4. Vzhledem k tomu, že druh a výměra sankce za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu zůstaly v mezidobí od spáchání přestupku do účinnosti nové právní úpravy beze změny, netřeba polemizovat, zda by nová právní úprava byla pro pachatele výhodnější. Z pravomocného rozhodnutí správního orgánu jasně vyplývá, že správní trest byl uložen v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona.
20. Odkaz žalobce na § 2 odst. 6 přestupkového zákona je v souvislosti s výší uložené sankce irelevantní, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze ke druhu správního trestu. K námitce žalobce, že z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 3 500 Kč je sankcí na samé spodní či horní hranici, žalovaný odkázal na stranu 4 z odůvodnění rozhodnutí. Tvrzení žalobce bylo pouze účelové, protože si žalobce byl vědom, že sankce byla správním orgánem uložena ve středu zákonného rozpětí sazby.
21. K námitce nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení sankce žalovaný uvedl, že jde o institut výjimečný, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen, využít, a to za splnění zákonem stanovených důvodů. Snížením pokuty může správní orgán reagovat na specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná. Není povinností žalovaného automaticky uvádět v rozhodnutí, že neshledal důvody k využití tohoto institutu, tím spíše, že se ho sám žalobce nedomáhal. Pokud by žalovaný tyto důvody shledal, pak by pokutu snížil. Pokud správní orgány

dostatečně odůvodnily uloženou výši sankce, pak je pojmově vyloučeno, aby se zabývaly důvody pro její mimořádné snižování. Nad rámec své povinnosti žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že u něj byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, a to zejména s ohledem na procesní jednání žalobce. Žalovaný nenašel žádný zákonný důvod pro mimořádné snížení pokuty, protože se nedomníval, že by šlo žalobcovy nápravy dosáhnout i snížením pokuty, či by byla pokuta vzhledem k poměrům žalobce nepřiměřeně přísná.

22. K námitce nedůvodně vysoké sankce žalovaný uvedl, že zhodnotil všechny okolnosti případu a dospěl k závěru, že uložená sankce ve výši 3 500 Kč odpovídá závažnosti správního deliktu a je přiměřená jeho charakteru. Tato výše zohledňuje skutečnost, že k překročení rychlosti došlo v blízkosti mateřské školy, v obytné čtvrti s hustou zástavbou, u zastávky MHD a současně nedaleko hasičské zbrojnice. Jde o místo, kde je vysoké riziko střetu s chodcem, vyjíždějícím hasičským vozem či autobusem MHD.
23. Nad rámec žalovaný uvedl, že je obecně známým faktem, že na posledních pěti metrech brzdění má vozidlo ještě poloviční rychlost. K tomu je možno uvést známý příklad z veřejně dostupných internetových stránek www.ibesip.cz, kdy vozidlo jedoucí rychlostí 50 m/h zastaví v místech před přechodem pro chodce, přičemž vozidlo jedoucí rychlostí 60 km/h při reakci ve stejné vzdálenosti od přechodu zastaví 9 m za ním, ovšem na přechod vjíždí rychlostí přibližně 40 km/h, což je zpravidla hraniční rychlost pro přežití dospělé osoby při střetu s vozidlem. Jakékoliv zvýšení rizika nebezpečí pro ostatní účastníky silničního provozu je vždy třeba považovat za společensky nepřijatelné.
24. K překážce věci zahájené žalovaný uvedl, že s osobou jmenovanou žalobcem řízení zahájeno nebylo. Žalovaný odkázal na stranu 2 rozhodnutí městského úřadu a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 146/2016-32. Označil-li provozovatel vozidla jako řidiče vozidla osobu, která je nekontaktní a navíc je běžně jako řidič u správních deliktů označována, vyhodnotil správní orgán tuto situaci správně jako obstrukční jednání.
25. K námitce absence ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno a odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, žalovaný uvedl, že ve výrokové části rozhodnutí nemusí být uvedena všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, je významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 165/2016-46). Z výroku rozhodnutí nepochybně vyplynulo, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, přičemž v daném místě je stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Z výroku je jednoznačné, že žalobce svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Neuvedení paragrafové specifikace porušení ustanovení, které bylo jednáním žalobce porušeno za situace, kdy je povinnost stanovená zákonem ve výroku rozhodnutí jednoznačně popsána, nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Jednalo se o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, toto pravidlo chování je regulováno pouze jediným ustanovením nacházejícím se v zákoně o silničním provozu, které nelze zaměnit s žádným jiným ustanovením. Žalovaný byl přesvědčen, že z jasného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je možné dovodit závěr, jakou normu žalobce porušil, a lze tak její neuvedení zhojit interpretací rozhodnutí. Bylo by jistě v rozporu se smyslem zákona o silničním provozu a úmyslem zákonodárce nesankcionovat jednání, které zřetelně porušuje

povinnost stanovenou tímto zákonem, a to pouze z důvodu absence konkrétního porušení ustanovení ve výroku rozhodnutí za situace, kdy je jednání dostatečně konkretizováno a není s jiným jednáním zaměnitelné. Žalovaný pouze pro přehlednost v odůvodnění rozhodnutí doplnil, že blíže nezjištěný řidič svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a že toto porušení povinnosti řidiče a pravidel silničního provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu obsahovalo i odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Pro úplnost žalovaný podotkl, že jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí městského úřadu tvoří spolu nedílný celek.

26. Krajský soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 8. 2017, s přihlédnutím k § 7 zákona o přestupcích.
27. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 13. 10. 2016 spáchání přestupku tak, jak bylo uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. V oznámení je zaznamenáno, že měření rychlosti jízdy předmětného vozidla bylo provedeno přístrojem R 10, výrobní č. 16/0295, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřicího zařízení bylo provedeno proškolenými strážníky Městské policie Valašské Meziříčí, dle návodu k obsluze. Stacionární radar je umístěn v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o stanoviště schválené Policií ČR. K odečtu odchylky bylo v oznámení zaznamenáno, že byla provedena podle Evropské směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Rychlost jízdy byla zadokumentována na fotografii č. 9977.
28. V automaticky pořízeném záznamu o přestupku z rychloměru v prostřední části snímku je zobrazeno vozidlo, v němž jsou viditelné dvě osoby – řidič a spolujezdec. V záznamech z radaru jsou mimo jiné uvedeny i souřadnice GPS, a to shodně se souřadnicemi automaticky zaznamenanými na fotografii.
29. Podle ověřovacího listu ze dne 12. 9. 2016, č. 167/16, byl rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a konec platnosti ověření byl dne 11. 9. 2017.
30. Městský úřad vyzval žalobce k zaplacení peněžitě částky ve výši 1 500 Kč. K výzvě žalobce sdělil, že v danou dobu řídil vozidlo pan S. W. a uvedl jeho datum narození, adresu v zahraničí (v Rakousku) a doručovací adresu v Olomouci.
31. V evidenci České kanceláře pojistitelů zjistil městský úřad, že k předmětnému vozidlu má pojistnou smlouvu uzavřenou žalobce ode dne 26. 1. 2015. Předchozí pojistnou smlouvu měla ode dne 1. 10. 2008 uzavřenou CLARK OIL s. r. o. V evidenci Ministerstva dopravy městský úřad zjistil, že vlastníkem a provozovatelem vozidla je žalobce od 28. 1. 2015.
32. Předvolání k podání vysvětlení ze dne 5. 12. 2016 doručil městský úřad označenému řidiči S. W. na doručovací adresu v O. tzv. fikcí (v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“).

33. Na výzvu reagoval „jmenovaný řidič“ písemně a městskému úřadu sdělil dne 22. 12. 2016, že se přiznává, že v danou dobu vozidlo řídil a doplnil, že rozhodně ví, že jel maximálně povolenou rychlostí, jelikož o radaru ví a jezdí maximálně povolenou rychlostí. Muselo jít o chybu radaru. Řidič se domníval, že byl nevinný a dále nechtěl vypovídat.
34. Oznámením ze dne 29. 12. 2016 městský úřad zahájil řízení a předvolal k ústnímu jednání S. W.. Městský úřad požádal Policii ČR o sdělení adresy trvalého pobytu nebo doručovací adresy této osoby a Policie ČR dne 16. 3. 2017 na tuto výzvu sdělila, že tato osoba nebyla v žádné z dostupných evidencí Policie ČR nalezena.
35. Součástí spisu je sdělení Městského úřadu Rosice ze dne 19. 1. 2017, podle kterého tento úřad obesílal osoby, které byly označeny jako řidiči vozidel v době spáchání přestupků v České republice, mají doručovací adresu v České republice a jejichž jména se v řadě řízení opakovala. Kromě S. W. byla označena ještě další osoba. Ve všech případech byla vždy zmocněncem účastníka řízení společnost ODVOZ VOZU s. r. o. Poté různí provozovatelé vozidel sdělovali stejné řidiče, podání nepodepisovali anebo tato podání měla vady. Městský úřad poskytl seznam podání označených čísly jednacími, která byla podávána na stále se opakujících poštách v Praze a v Poděbradech. Obsah podání byl vždy identický, měnil se jen styl fontů písmen, okraje či odrážky. Výjimkou nebyly případy, kdy se „různí provozovatelé sešli v jedné frontě u stejné přepážky“, neboť podací čísla doporučených zásilek šla v číselné řadě po sobě. Bylo zřejmé, že podání jsou většinou posílána hromadně někým, kdo je za provozovatele sám podepisuje. Podobný případ byl, kdy sdělené osoby řidičů, kteří byli cizinci a „shodou okolností“ bezprostředně po spáchání přestupku zemřeli. Z přílohy je patrné, že se mění jména a příjmení nebo nějaký údaj v adrese. Podání měla společné to, že se jednalo o stejný text, který se jen nepatrně obměňoval. Šlo o účelově prováděné úkony v rámci tzv. „pojištění pokut“ nebo provozovatele vozidel navštěvující stejná diskusní fóra či blogy (stačí např. zadat do vyhledávače Google „varianta Helmut“).
36. Usnesením ze dne 22. 3. 2017 městský úřad odložil věc přestupku z důvodů zjištěných v písemnostech citovaných výše.
37. Městský úřad dne 27. 3. 2017 zahájil řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu oznámením, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 29. 3. 2017.
38. Ačkoliv byl žalobce řádně předvolán, k jednání dne 19. 4. 2017 se nedostavil, ani se neomluvil. Při jednání bylo provedeno dokazování oznámením podezření ze spáchání přestupku, záznamem z přestupku, ověřovacím listem č. 167/16, kartou vozidla, dokladem dosvědčujícím, že žalobce určenou částku ve lhůtě splatnosti neuhradil, výzvou k zaplacení částky s doručenkou a usnesením o odložení přestupku.
39. **Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2017 městský úřad** uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu ve výši 3 500 Kč. Skutkový stav zjistil městský úřad z výše citovaných listin a dovodil, že se žalobce jako řidič předmětného vozidla přestupku skutečně dopustil, což je zřejmé ze spisového materiálu městské policie. K námitkám údajného řidiče vozidla S. W. městský úřad uvedl, že použitý silniční radarový rychloměr splňoval v době spáchání přestupku požadavky na míru přesnosti měření, což bylo doloženo kopií ověřovacího listu s výsledkem, že provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti, s odkazem na certifikát o schválení typu stanoveného měřidla a závěrem, že rychloměr byl jako

stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Součástí oznámení podezření ze spáchání přestupku bylo prohlášení ředitele městské policie, že měření rychlosti jízdy předmětného vozidla bylo provedeno přístrojem R 10, výrobní č. 16/0295, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřicího zařízení bylo provedeno proškolenými strážníky městské policie, dle návodu k obsluze. Stacionární radar je umístěn v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Jde o stanoviště schválené Policií ČR. Proto městský úřad považoval přestupek řidiče za prokázaný. Nebyly zde liberační důvody, městský úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a z výše uvedených důvodů řízení o přestupku nezahájil a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V daném případě nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla, jejíž zákonné podmínky byly naplněny.

40. Zmocněnec žalobce ODVOZ VOZU s. r. o. podal proti rozhodnutí blanketní odvolání.
41. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** citoval ze správního spisu městského úřadu z kopie vrácené zásilky S. W., odeslané Městským úřadem Rosice na adresu bydliště v rakouském Hornu, že na tam uvedené adrese je adresát neznámý („unbekannt“). Ačkoli městský úřad činil kroky vedoucí k ustanovení osoby řidiče, zjistil, že jde podle všeho o zjevně fiktivní osobu, která neexistuje, a která odpovídá jedné z procesních taktik veřejně sdílených na internetu a známých v tomto oboru jako tzv. „varianta Helmut“, a proto městský úřad věc odložil, protože nebylo možné zahájit do 60 dnů přestupkové řízení vůči konkrétní osobě. Svůj postup odůvodnil tak, že pokud se jedná o fiktivní osobu, nemohlo dojít k zahájení řízení, neboť je třeba splnit podmínku podle § 46 odst. 1 správního řádu, tedy doručit oznámení o zahájení řízení jedinému účastníkovi. Ze spisového materiálu městského úřadu vyplynulo, že S. W. se objevuje i v jiných řízeních u jiných správních orgánů a tato skutečnost je známa žalovanému z úřední činnosti (č. j. KUSP 17311/2017 – provozovatel vozidla M. K.). Není ani zřejmé, jak by tato osoba mohla současně řídit vozidla minimálně dvanácti různých osob. Je zřejmé, že osoba řidiče uváděná provozovatelem vozidla je v daném případě smyšlená a zcela zapadá do procesních taktik společnosti FLEET Control, s. r. o., jakož i společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., jejíž funkci zmocněnce v přestupkovém řízení přebírají v následných žalobách ve správním soudnictví advokáti Mgr. Jaroslav Topol nebo Mgr. Václav Voříšek.
42. V daném případě byl přestupek zjištěn prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a žalobce prokazatelně nezabránil tomu, aby řidič vozidla útočil (byť třeba i nedbalostně) obecně proti organizaci dopravy na určitém území, tedy proti obecnou úpravou stanovenému omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h v obci. Objektem tohoto protiprávního jednání je právě ochrana výkonu práva užívat pozemní komunikaci právem dovoleným způsobem – jízdou přiměřenou rychlostí (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 65/2004-59 nebo č. j. 1 As 23/2007-78). O skutkovém stavu neměl žalovaný žádné pochybnosti, neboť rychlost byla změřena metrologicky ověřeným rychloměrem a vozidlo je na snímku jasně patrné. Podle žalovaného městský úřad zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu, provedl dokazování v souladu s § 52 správního řádu a spisový materiál obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události a její následky. Skutečnosti týkající se jednání žalobce jsou tedy dostatečně zdokumentovány. Podklady ve spisu neobsahují žádné rozpory, takže z nich mohl městský úřad vycházet. Podle

žalovaného městský úřad v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy a přihlédl přitom ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, dal možnost žalobci, aby se k věci vyjádřil a s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně projednávaného přestupku ve svém rozhodnutí se dostatečným způsobem vypořádal. Pro úplnost žalovaný dodal, že jednání, za něž je provozovatel vozidla činěn odpovědným, má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a za tento přestupek se ukládá podle citovaného zákona, účinného do 20. 2. 2016 pokuta v částce od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Toto rozmezí pokuty se použije i pro případ, že takovéto jednání je projednáno jako přestupek provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jak vyplývá i z § 125f odst. 3 téhož zákona.

43. Podle žalovaného pokuta byla stanovena pod polovinou zákonného rozpětí, což je zcela v pořádku, neboť zohledňuje fakt, že k překročení rychlosti došlo v blízkosti mateřské školy, v husté zástavbě obytné čtvrti, u zastávky MHD a současně nedaleko hasičské zbrojnice. Jde tedy o místo, kde je vysoké riziko možného střetu s chodcem nebo vyjíždějícím hasičským vozem či autobusem MHD. Stejně tak není možné pominout i zcela zbytečné a bezohledné zvýšení hluku při jízdě vyšší rychlostí v obytné čtvrti. Překročení rychlosti je i po odpočtu metrologické odchylky minimálně o pět kilometrů za hodinu vyšší než oproti minimální hranici pro tento přestupek (70 km/h v daném případě). Stejně tak provozovatel vozidla neprojevil ani náznak sebereflexe, svého skutku nelituje, ani se za něj nijak neomluvil. Situaci, kdy pachatel přestupku uváděním fiktivní osoby zakrývá protiprávní jednání své nebo jiné osoby, je proto třeba výši uložené sankce odlišit od osoby, která se (byť jako provozovatel) dozná k protiprávnímu jednání a je zřejmé, že sankce u ní svůj účel splnila. U žalobce nelze na splnění výchovného účelu sankce jakkoliv usuzovat. Minimální sankce pokuty nebo v dolní čtvrtině zákonného rozpětí je vyhrazena toliko pro osoby, které projevují dostatečnou míru sebereflexe, překročení rychlosti jen „těsně“, např. o 1 km/h naplňuje „kvalifikovanou“ skutkovou podstatu přestupku a jde o překročení rychlosti v oblasti méně zalidněné, na přehledné pozemní komunikaci (např. v průmyslové zóně, po konci pracovní doby). Pokud došlo k překročení rychlosti v obytné čtvrti, k rušení obyvatel zvýšeným hlukem ve večerní době, navíc na relativně úzké pozemní komunikaci, k níž vchody některých domů těsně přiléhají, je zde i výjezdové místo hasičů, pak je zcela namístě, aby tyto okolnosti se projevíly ve zvýšené sankci pokuty.
44. Dodržování pravidel silničního provozu vůbec je i projevem obecné lidské slušnosti a respektu ke skutečnosti, že svoboda jednotlivce končí tam, kde začíná svoboda ostatních. Nedůvodným a svévolným překračování pravidel obecně jednotlivce dává najevo právě nedostatek respektu k hodnotám, které jsou těmito pravidly chráněny a následně i neúctu k těm, kteří tato pravidla dodržují a oprávněně se spoléhají, že i ostatní je dodržovat budou.
45. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
46. Soud předesílá, že se plně ztotožňuje se skutkovými zjištěními a závěry a s právními závěry správních orgánů obou stupňů, stejně jako s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě.
47. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně, potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi podstatnými skutečnostmi pro rozhodnutí. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se

vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

48. Žalobní námitka, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy a nebylo o tom provedeno dokazování, je nedůvodná. Tato skutečnost se podává z oznámení městské policie ze dne 13. 10. 2016 a záznamu o přestupku z rychloměru včetně fotografie ze dne 13. 10. 2016, které byly provedeny jako důkaz dne 19. 4. 2017 při ústním jednání. Předvolání k tomuto jednání žalobce převzal do vlastních rukou dne 29. 3. 2017. Podle soudu nebylo třeba žádného dalšího dokazování. Z fotografie z rychloměru, která je standardní a shodná s jinými fotografiemi i záznamy z rychloměru jako v jiných obdobných věcech a z úředního záznamu a prohlášení městské policie o způsobu zjištění přestupku neplynou pochybnosti o užití automatizovaného technického prostředku ke změření rychlosti a tato skutečnost byla postavena najisto. Pojem „automatizovaný technický prostředek“ je třeba vyložit v obvyklém významu tohoto slova - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 2 As 37/2009-62, podle kterého není-li pojem (zde nerozpustné nečistoty) definován v právním předpise jinak, je třeba mu při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce.
49. S právním názorem žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb. zrušil § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, se soud neztotožnil. Nejvyšší správní soud se již vyjádřil k tomu, kdy nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb. (kterým se měnily některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích).
50. Např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 114/2018-49, se Nejvyšší správní soud dokonce zabýval obdobnou námitkou, jakou vznesl žalobce i v nyní posuzované věci (účastník řízení podobně jako stěžovatel namítal: zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017, nikoliv již 1. 7. 2017, přestože je v čl. CCLVII určeno, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. K nabytí účinnosti k tomuto datu nemohlo dojít, neboť dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, zákon nabývá účinnosti až 15. dnem po vyhlášení. Jelikož k rozeslání příslušné Sbírky zákonů došlo 28. 6. 2017, mohl účinnosti zákon nabýt až dle obecných pravidel, tj. 13. 7. 2017. Výjimka, kterou je dle zákona č. 309/1999 Sb. naléhavý obecný zájem, nebyla zákonodárcem tvrzena ani prokázána, a proto musí být aplikována právě obecná pravidla) a neshledal ji důvodnou.
51. Obdobně viz rozsudek ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018-47, ve kterém se soud nadto zabýval i námitkou, že znakem správního deliktu bylo v předmětnou dobu i zavinění, tedy námitkou, kterou žalobce rovněž uvedl v žalobě. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „ani stěžovatelově argumentaci, že znakem přestupku (dříve správního deliktu) nepodnikající

fyzické osoby) podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění a teprve dne 13. 7. 2017, kdy podle něj nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno, nelze přisvědčit. V tomto směru lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, který rovněž nepřistoupil na stěžovatelovu argumentaci a uvedl, že „zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto skutečnost rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017.“ V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, a ani v projednávané věci nevidí důvod, proč by se měl od tohoto závěru odchýlit. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost tohoto zákona stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné stanovení účinnosti zákona a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.“ Tyto závěry dopadají i na projednávaný případ.

52. Lichá je žalobní námitka nezákonného rozhodnutí o sankci, protože v rozhodnutí chyběla nová právní úprava a žalobce nemohl přezkoumat uložení daného trestu a jeho výše.
53. Neopodstatněná je námitka, že správní orgány nezohlednily § 44 nového přestupkového zákona. Žalobce namítal, že správní orgány se nijak nezabývaly úvahou o tom, zda je nová právní úprava přestupků v přestupkovém zákoně pro žalobce příznivější. Ani této námitce však nemůže soud přisvědčit. Nová právní úprava je dle žalobce příznivější proto, že umožňuje mimořádné snížení výměry pokuty. Vyjma žalobcem uváděného zavedení institutu mimořádného snížení výměry pokuty bylo v nové právní úpravě přepracováno rovněž ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; viz § 37 přestupkového zákona) a zpřesnila se či přibyla ustanovení o rysech určujících povahu a závažnost přestupku, o polehčujících a přitěžujících okolnostech (§ 38 - 40 téhož zákona). Uvedená změna se jistě projeví v odůvodnění nových přestupkových rozhodnutí, avšak není s to ovlivnit trestnost jednání žalobce ani výši sankce a nelze ji považovat za příznivější pro žalobce. Na trestnosti jednání, jež je žalobci kladeno za vinu, se přijetím nové právní úpravy nic nezměnilo. To ostatně nerozporuje ani žalobce. Jediná potenciální výhodnost nové právní úpravy v případě žalobce tak spočívá skutečně pouze v mimořádném snížení výměry pokuty dle § 44 přestupkového zákona. V případě žalobce byla skutková podstata přestupku (dříve správního deliktu) naplněna tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Žalobce přitom v průběhu správního řízení neuváděl žádné relevantní skutečnosti, jež by mohly odůvodnit mírnější postup při jeho trestání (žalobce se ostatně až do podání žaloby žádným způsobem nedovolával příznivosti nové právní úpravy). Nadto žalobci byla uložena přiměřená sankce. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 303/2017-29, explicitní vyjádření úvah na téma příznivosti nové právní úpravy by „bylo nezbytné, jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (*rozhodná právní pravidla doznala změny*), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (*a oprávněně očekával odpověď na své výtky*)“. V případě žalobce však žádné objektivní důvody pro vypořádání příznivosti nové právní úpravy dány nebyly. Nedošlo totiž k takové změně ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány jednání žalobce kvalifikovaly a potrestaly, která by měla být při soudním přezkumu zohledněna. Žalovaný tak nepochybil, pokud se uvedené právní otázce výslovně nevěnoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018-46).

54. Zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 přestupkového zákona o odpovědnosti za přestupky, je konkretizována v § 112 odst. 3 přestupkového zákona takto: *Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Při rozhodování o tom, které posuzování je pro pachatele příznivější, se nelze omezovat na srovnávání trestních sazeb, ale je třeba konkrétní případ předběžně posoudit podle všech ustanovení starého a nového práva a pak se zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách trestní (zde přestupkové) odpovědnosti (též k důvodům jejího zániku) a trestu (též k možnosti podmíněného odsouzení, upuštění od potrestání atd.) uvážit, co je příznivější (srov. Novotný, O., Dolenský, A., Jelínek, J., Vanduchová, M.: *Trestní právo hmotné – I. obecná část*. Praha, Codex, 1997, str. 38).*
55. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by tedy v úvahu připadalo, avšak pouze v případech, na které by toto ustanovení alespoň teoreticky mohlo dopadat. Podle § 44 odst. 1 přestupkového zákona lze pokutu uložit *v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.*
56. Žalobce uvádí, že v jeho případě mělo být aplikováno písm. a) citovaného ustanovení, což zakládá na tvrzení, že pokuta 3 500 Kč uložená pod středem zákonné sazby (2 500 – 5 000 Kč) je v jeho případě nepřiměřeně přísná. Žalobce doplnil, že správní orgány nekonstatovaly žádné přitěžující okolnosti, naopak uvedly polehčující okolnosti a charakter sankce byl pouze preventivní. Žalobce však nepřiměřenou přísnost uložené pokuty netvrdil, ani nedokládal a takové skutečnosti ani nijak nevyplývají ze spisu.
57. Krajský soud uvádí, že dopravní přestupek žalobce lze pokládat za běžný bez zvláštních okolností, které by zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Městský úřad uvedl jako polehčující okolnost to, že nedošlo k poškození zdraví nebo ke hmotné škodě na majetku. Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání doplnil

přitežující okolnosti (což žalobce v žalobě zjevně pominul, a to, že „*k překročení rychlosti došlo v blízkosti mateřské školy, v husté zástavbě obytné čtvrti, u zastávky MHD a současně nedaleko hasičské zbrojnice. Jde tedy o místo, kde je vysoké riziko možného střetu s chodcem nebo vyjíždějícím hasičským vozem či autobusem MHD. Stejně tak není možné pominout i zcela zbytečné a bezohledné zvýšení hluku při jízdě vyšší rychlostí v obytné čtvrti. Překročení rychlosti je i po odpočtu metrologické odchylky minimálně o pět kilometrů za hodinu vyšší, než oproti minimální hranici pro tento přestupek (70 km/h v daném případě). Stejně tak provozovatel vozidla neprojevil ani náznak sebereflexe, svého skutku nelituje, ani se za něj nijak neomluvil. Situaci, kdy pachatel přestupku uváděním fiktivní osoby zakrývá protiprávní jednání své nebo jiné osoby, je proto třeba vyšší uložené sankce odlišit od osoby, která se (byť jako provozovatel) dozná k protiprávnímu jednání a je zřejmé, že sankce u něj svůj účel splnila. U žalobce nelze na splnění výchovného účelu sankce jakkoliv usuzovat. ...Pokud došlo k překročení rychlosti v obytné čtvrti, k rušení obyvatel zvýšeným hlukem ve večerní době, navíc na relativně úzké pozemní komunikaci, k níž vchody některých domů těsně přiléhají, je zde i výjezdové místo hasičů, pak je zcela namístě, aby tyto okolnosti se projevíly ve zvýšené sankci pokuty.“*

58. Správní orgány neuvedly žádné jiné polehčující okolnosti, ani ze spisu či z tvrzení žalobce nelze zjistit žádné mimořádné okolnosti. Samotnou částku 3 500 Kč nelze považovat za tak vysokou, aby měla za následek nepřiměřený, např. likvidační, dopad do majetkové sféry žalobce – takový závěr nemá oporu ve správním a soudním spise. U takto nízkých částek zákonné hranice pokuty o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona ostatně prakticky nelze.
59. Pokud vůbec nelze uvažovat o tom, že by v konkrétním případě mohly být naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1 přestupkového zákona, a žalobce se využití tohoto mimořádného institutu ani v řízení před žalovaným nedomáhal, neměl žalovaný ani povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, zda podle jeho názoru byl důvod pro aplikaci tohoto ustanovení a jak využil svého diskrečního oprávnění založeného citovaným ustanovením. Nelze proto přisvědčit ani námitce žalobce, že správní orgány ignorovaly změnu zákona v jeho prospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45).
60. Námitka uložení pokuty v nezákonné výši není opodstatněná. V bodě 47 a 48 tohoto rozsudku soud citoval z rozhodnutí žalovaného o odvolání podrobné odůvodnění výše uložené pokuty. Výše uložené pokuty byla výsledkem správního uvážení městského úřadu a žalovaného. Soud po přezkoumání jejich postupu zjistil, že určením výše pokuty správní orgány neporušily žádné zákonné ustanovení, ani nezneužily správní uvážení a ani nepřekročily jeho meze. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli.
61. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení použily v souladu se zákony, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i

evropského a mezinárodního práva. Žalovaný podrobně popsal místo spáchání přestupku, které výrazně ovlivnilo výši pokuty, význam porušení pravidel silničního provozu a v daném případě nedostatek sebereflexe, nevyslovení účinné lítosti a navíc „nastrčení fiktivní zahraniční osoby“ jakožto řidiče vozidla zmocněncem ODVOZ VOZU s. r. o., tedy správním orgánům a soudům známou procesní taktiku, která nepožívá ochrany. S tímto uvážením se soud zcela ztotožnil (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 4/2017-54).

62. Překážka věci zahájené zde nebyla, ačkoli žalobce namítal v žalobě opak. Žalobce měl za to, že správní řízení bylo zahájeno a neukončeno se S. W., kterého žalobce nahlásil městskému úřadu na výzvu jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Není však zřejmé, z čeho žalobce vyvodil, že by proti takto označené osobě městský úřad zahájil a neukončil správní řízení. Ze správního spisu městského úřadu se podává, že městský úřad označenému řidiči na doručovací adresu zaslal předvolání k podání vysvětlení, avšak to si označený řidič nepřevzal. Na to osoba s nečitelným podpisem, označující se jako S. W., sdělila městskému úřadu písemně, že přestupek spáchala a nebude dále vypovídat. Poté, co osoba označená jako S. W., nepřevzala do vlastních rukou ani oznámení o zahájení řízení, ověřil městský úřad u Policie ČR, že tato osoba není evidována v žádné evidenci Policie ČR. Dále městský úřad zjistil ze sdělení Městského úřadu Rosice a mezinárodní doručenky ze dne 11. 11. 2016, že na udané adrese v Rakousku je označený řidič neznámý a že je nahlašován zmocněncem ODVOZ VOZU s. r. o. v různých přestupkových řízeních v České republice jako řidič vozidel. Proti takto označenému řidiči dne 22. 3. 2017 městský úřad řízení o přestupku zastavil a zahájil ho účinně se žalobcem.
63. Popsaným postupem podle soudu učinil městský úřad dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pan S. W. byl zjevně osobou, kterou nahlašoval zmocněnec v mnoha řízeních o přestupcích v rámci České republiky, nebylo možné mu doručit písemnosti objektivně a účinně do jeho dispoziční sféry v České republice ani v Rakousku, nikdo ho neviděl a neznal.
64. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž soud konstatoval, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. [...] pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, [...] je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ Obdobně rozsudek téhož soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016-47 (po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku) nebo ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 182/2017-47 (jde k tíži provozovatele vozidla, pokud označená osoba oprávněně odepře výpověď a způsobí tím, že nebude možné zjistit skutečnosti

odůvodňující zabíjení přestupkového řízení právě s ní ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

65. Nezbytné kroky městského úřadu ke zjištění pachatele přestupku byly podle zdejšího soudu ve smyslu relevantní právní úpravy (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu) a citované judikatury dostačující a žalobní námitka proti popsanému postupu byla nedůvodná.
66. Nedůvodná je žalobní námitka, že v napadeném rozhodnutí chybí odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazovalo. Ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 2 Afs 132/2009-275, a ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105, platí, že rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek. V rozhodnutí městského úřadu obsahovalo ve výroku slovní popis přestupku, jak ho soud citoval v bodě 3 tohoto rozsudku. Ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu citoval číselným označením i doslovnou citací městský úřad ve svém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2017 na straně 4 uprostřed. Krajský úřad pak toto číselné označení i doslovnou citaci zopakoval na straně 4 svého rozhodnutí o odvolání a doplnil o pět odstavců níže na téže straně, že vytýkané jednání řidiče má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalovaný dodal, že za tento přestupek zákon o silničním provozu ukládá sankci podle § 125c odst. 5 písm. f). Soud podotýká, že toto ustanovení citoval městský úřad ve výroku svého rozhodnutí ze dne 11. 5. 2017. Žalovaný dále ve stejném odstavci odkázal na § 125f odst. 1 a § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. I tato ustanovení citoval městský úřad ve výroku svého rozhodnutí ze dne 11. 5. 2017. Soud shrnuje, že citace zákonných ustanovení, která dopadala na souzenou věc, správní orgány obou stupňů provedly zcela v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, je vždy významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl.* V projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním své povinnosti žalobce, resp. řidič vozidla porušili. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se žalobce či řidič předmětného vozidla dopustili a jakou právní povinnost porušili a navíc veškerá relevantní ustanovení zákona o silničním provozu byla v rozhodnutích uvedena.
67. Odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvrací námitky žalobce, že v napadeném rozhodnutí správní orgány neuvedly řádně porušené právní normy a za jaké jednání byl žalobce postižen.
68. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

69. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. dubna 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně